

Nd.

211. Frumvarp til laga

um breyting á lögum nr. 54 15. júní 1926, um vörutoll.

(Eftir 2. umr. í Nd.).

1. gr.

4. gr. vörutollslaganna orðist svo:

Vörutollinn skal greiða gjaldheimtumanni -- tollstjóranum í Reykjavík, sýslumönnum, bæjarfógetum, sérstökum lögreglustjórum í kaupúnum — þar sem vöru, samkvæmt aðalfarmskrá skipsins, á að flytja úr skipinu, sem flutti vöruna hingað til lands. Sé eigi tilgreint á aðalfarmskránni, hvar vara verði flutt úr skipi, ber að greiða vörutollinn á fyrstu höfn, er skipið tekur hér á landi. Vörutollinn skal ákveða eftir vegnum þunga vörunnar eða rúmmáli, ef um trjávið, tréglugga, tréhurðir og húsalista er að ræða, farmskirteini eða farmskrá. Greiða skal vörutoll af vörum, sem skráðar eru í sama farmskrárnúmeri, í einu lagi.

2. gr.

5. gr. vörutollslaganna orðist svo:

Öll þau skip, sem flytja tollskyldar vörur hingað til lands, sem á að setja á land eða umskipa í önnur skip eða farartæki á höfnum inni eða innan íslenskrar landhelgi, skulu hafa farmskrá (manifest) yfir vörur þessar. Ónauðsynlegt er þó, að settar séu á farmskrá vörur, sem ætlaðar eru skipinu sjálfu, skipverjum eða farþegum til neyzlu í því, venjulegur farangur ferðamanna og farangur skipverja, enda ber skipstjóra að sjá um, að skipverjar hafi ekki meðferðis annan farangur en þann, er þeir þurfa til eigin nota. Leyfi skipstjóri hinsvegar skipverja að hafa á skipi farangur umfram það, sem hér var greint, sbr. 54. gr. sjómannalaganna, ber honum að skýra tollgæzlumanni frá því og hversu mikið það sé. Ennfremur ber skipstjóra að sjá um, að allur farþegafarangur sé skráður á þar til gerða farþegafarangursskrá, sem hann afhendir, undirritaða til staðfestu, tollgæzlumanni á fyrstu höfn, sem sendir hana áfram með skipinu, ef svo hagar til um ferðir skips.

Farmskrá skal frá hverju landi vera samín í minnst 3 samritum, og auk þess samhljóða útdrættir úr farmskránni yfir vörur þær, sem eiga að fara á hverja einstaka höfn. Tvö eintök af aðalfarmskránni skal afhenda gjaldheimtumanni, þar sem skipið hafnar sig fyrst, en hann gæti þess, hvort farmskrár séu samdar og út-

búnað í fyrirskipuðu formi, og sendir hann síðan hagstofunni annað eintakið af aðalfarmskránni með fyrstu ferð, en hitt eintakið af aðalfarmskránni afhendir hann aftur skipstjóra, sem ber að skila því gjaldheimtumanni á síðustu höfn hér á landi, sem skipið flytur vörur til. Sá gjaldheimtumaður sendir síðan fjármálaráðuneytinu síðastgreint eintak af aðalfarmskránni. Útdrættina úr aðalfarmskránni skal afhenda gjaldheimtumanni á hverri höfn, þar sem vörur eiga að fara í land. Aðalfarmskrár og útdrættirnir skulu vélritaðir eða greinilega skrifaðir, svo auðvelt sé að lesa þá. Á þeim sé greinilega tilgreint stykkjatal, merki og númer hvernar vörusendingar, sendandi og viðtakandi, heiti og þungi vörunnar, eða ef um trjávið, tréglugga, tréhurðir og húsalista er að ræða, rúmmál, svo og flutningsgjald. Vörusendingar skulu á skrá og útdráttum tilfærðar í óslitinni töluröð.

Afgreiðslumenn skipa, sem eiga að flytja tollskyldar vörur til Íslands, og skipstjórar þeirra skipa, skulu á síðasta brottfararstað skipsins frá hverju landi, þegar skipið hefir tekið allar vörur, sem þar á að taka, undirrita bæði samritin af aðalfarmskránni, sem atluð eru fjármálaráðuneytinu og hagstofunni, svo og vottorð ritað á skránnar um það, að skipið hafi ekki frá hinni tilteknu höfn eða landi tekið aðrar eða meiri vörur til Íslands en þær, sem á aðalfarmskránni eru tilfærðar, að undanteknum þeim, sem ætlaðar eru skipinu sjálfa, skipverjum og farþegum til neyzlu í því. Skipstjórnir og afgreiðslumennirnir skulu undirrita farmskrársamritin og vottorðin á þau í viðurvist ræðismanns eða annars umboðsmanns ríkisins, ef nokkur er þar á staðnum, annars í viðurvist tollýfirvaldsins, og undirrita þeir einnig til staðfestu. Um gerð og útbúnað farmskráa og greindra vottorða skulu sett nánari ákvæði í reglugerð.

Það varðar skipstjóra sektum, allt að 1000 kr., ef farmskrár fylgja ekki skipi, samdar eins og mælt er fyrir eða ákveðið kann að vera í reglugerð, eða ef vanrækt er að afhenda þær gjaldheimtumanni eða umboðsmanni hans. Ef svo stendur á eða skrá er áfátt, getur gjaldheimtumaður og krafizt þess, að skipstjóri eða afgreiðslumaður riti upp farmskrár og útdrætti, og ef hann telur þess þörf, látið telja vörur upp úr skipinu á kostnað skipseiganda. Annars má gjaldheimtumaður, hvenær sem honum þykir þurfa, láta telja vörur úr skipi, en ekki ber skipseigandi kostnað við það, nema skrár reynist rangar við talninguna.

3. gr.

6. gr. vörutollslaganna orðist svo:

Á fyrstu höfn, sem skip, er hefir meðferðis tollskyldar vörur, sem á að setja á land eða umskipa í önnur skip eða farartæki á höfnum inni eða innan íslenskrar landhelgi, tekur hér á landi, skal skipstjóri, jafnframt því sem hann afhendir aðalfarmskrár skipsins, undirrita vottorð upp á æru og samvizku undir hegningarábyrgð, sbr. 155. gr. hegningarlaganna, að skipið hafi ekki, síðan það lagði úr tiltekinni erlendri höfn, tekið við vörum eða farangri úr öðrum skipum á leiðinni, og að eigi séu í skipinu aðrar eða meiri tollskyldar vörur en þær, sem tilfærðar eru á aðalfarmskránni, eða þær, sem hann þá samstundis skýrir frá, að ætlaðar séu skipinu sjálfa, skipverjum eða farþegum til neyzlu í því, eða þær, sem skráðar eru á farþegafarangurskrá.

Á hverri höfn, sem skip hafnar sig hér á landi til þess að setja tollskyldar vörur á land, ber skipstjóra að afhenda gjaldheimtumanni útdrátt úr aðalfarmskránni yfir þær vörur, sem eiga að fara til þess staðar, og skriflegt vottorð um það, að til þess staðar verði ekki láttnar í land aðrar eða meiri tollskyldar vörur en þær, sem á útdrættinum eru.

Eigi má byrja að afferma skip nema með leyfi gjaldheimtumanns, en slíkt leyfi má eigi veita fyrr en skipstjóri hefir afhent öll framangreind skjöl. Sé afferming byrjuð án leyfis gjaldheimtumanns, varðar það skipstjóra allt að 1000 kr. sekt.

Til þess að fullvissa sig um, að vörur og annar farangur, sem er með skipi, sé

öllum framvisað og rétt frá skýrt fyrir tollgæzlumanni og allt sé tilfært á skjölum, sem skip hafa meðferðis af vörum, er tollgæzlumanni heimilt að leita alstaðar í skipi og í hirzlum og farangri skipverja og farþega, svo og á skipverjum, farþegum og öðrum mönnum, er tollgæzlumanni þykir ástæða til að ætla, að leyni á sér vörum eða hlutum, til að skjóta undan tollgreiðslu, eða sem bannað er að flytja í land. Allt, sem fyrirfinnst af tollvörum og bannvörum við slíka rannsókn, ber að skoða sem ólöglega innfluttar eða tollsviknar vörur. Heimilt er og að flytja farangur ferðamanna, svo og yfirleitt allar vörur, sem fluttar eru hingað til lands, til tollrannsóknar í tollgæzlustöð eða annað geymsluhús þeirra, sem tolleftirlit annast.

Jafnframt því sem tolleftirlitsmönnum er og heimilt að stöðva skip á höfnum inni og utan hafna en innan landhelgi til tollrannsóknar, er þeim og heimilt að banna skipum að leggjast að hafnarvirkjum meðan á tollrannsókn stendur, svo og að afkvia skip, sem lagzt er að bryggju eða öðru hafnarvirki. Heimilt er og að setja tollvörð í hvert það skip, sem nauðsyn telst á að hafa vörð í, svo og að tolleftirlitsmenn fari með skipum hafna á milli til eftirlits, og í þeim tilfellum ber skipstjóra fyrir skipsins hönd ávallt að sjá þeim endurgjaldslaust fyrir fæði á skipinu og fari með því, eftir því sem hæfa þykir fyrir opinbera starfsmenn, sem ferðast í starfserindum. Ennfremur er og tolleftirlitsmönnum heimilt að leita að tollsviknum vörum í skipum og bátum, sem eru við fiskveiðar og í innanlandssiglingum, bifreiðum, vögnum og öðrum flutningstækjum. Heimilt er þeim og að stöðva flutningatækin meðan á tollrannsókn stendur. Nánari ákvæði um tollgæzlu skulu sett í reglugerð, og má ákveða í henni, að enginn megi fara frá eða á skipsfjöl meðan á tollrannsókn stendur, nema með leyfi tollgæzlumanns, svo og að tollgæzlumanni skuli ávallt heimilt að innsigla vistargeymslur skips og aðra staði í skipi, eftir því, sem hann telur nauðsynlegt. Í reglugerðinni má ákveða sektir fyrir brot á henni.

4. gr.

7. gr. tolllaganna orðist svo:

Eigi má án samþykkis gjaldheimtumanns afhenda viðtakendum tollskyldar vörur fyrr en allir tollar eru af þeim greiddir. Brot gegn þessu fyrirmæli varðar sektum, allt að 1000 kr., á hendur skipstjóra eða afgreiðslumanni skipsins, ef hann er þar á staðnum. Auk þess ber skipstjóri eða afgreiðslumaður ábyrgð á greiðslu tollsins af hinum afhentu vörur á sama hátt og segir um viðtakanda í 10. gr. Hafi vörurnar verið afhentar viðtakanda án samþykkis gjaldheimtumanns eða áður en hann hefir fengið kvittun gjaldheimtumanns fyrir því, að gjaldið sé greitt, þá er viðtakandi skyldur til að skýra gjaldheimtumanni eða umboðsmanni hans frá þessu þegar í stað, eða í síðasta lagi innan sólarhrings frá því er hann tók við vörunum, og greiði hann þá gjaldið um leið, ef það er ekki þegar greitt. Vörutollur fellur í gjald-daga, þegar skip það, er vörurnar flytur, hefir hafnað sig þar, sem gjaldið á að greiðast. Ákveða má í reglugerð um meðferð á vörum, sem tollur er þannig fallinn á. Afgreiðslumenn skipa, sem flytja tollvörur hingað til lands, skulu hafa nægilegt og gott húsrúm fyrir vörur þær, sem teknar eru í land úr skipi. Er gjaldheimtumanni heimilt að banna uppskipun varanna, þar til þessu fyrirmæli er fullnægt að hans dómi. Húsrúm þessi skulu háð umsjón og nákvæmu eftirliti gjaldheimtumanns og umboðsmanna hans. Ákveða má í reglugerð, hvernig umsjón þessari og eftirliti skuli hagað.

Verði aðflutningsgjald það, sem greiða ber samkvæmt þessum lögum, hækkað eða lækkað, fellur hækkunin eða lækkunin á allar gjaldskyldar vörur, sem koma til landsins eftir að hin nýju gjaldlög hafa öðlazzt gildi.

5. gr.

8. gr. vörutollslaganna orðist svo:

Gjaldheimtumaður hefir vald til, hvenær sem vera skal, að heimta af hverjum manni í umdæmi sínu, er ástæða þykir til að ætla, að fái gjaldskyldar vörur frá út-

löndum, skriflegt vottorð, að viðlögðum drengskap, um það, hvort hann hafi fengið þesskonar vörur, og ef svo er, þá hverjar og hve mikið af þeim og hvað þær hafi kostað.

Ef nokkur tregðast við að gefa þau vottorð, sem um ræðir í þessari grein, má þvinga hann til þess með dagsektum, allt að 60 kr. á dag, og má gjaldheimtumaður ákveða sektirnar í bréfi til viðtakanda.

6. gr.

Aftan við 12. gr. vörotollslaganna bætist:

Þó er ekki skylt að endurgreiða toll, ef lengri tími en eitt ár líður frá því, að varan hefir verið flutt hingað til lands, þar til hún hefir verið flutt úr landinu aftur.

7. gr.

14. gr. vörotollslaganna orðist svo:

Sektir samkvæmt lögum þessum renna í rikissjóð.

8. gr.

Í stað orðanna „samkv. 6. gr.“ í 10. gr. vörotollslaganna komi: samkv. 7. gr.

Í stað orðanna „innheimtumaður“ í 9. gr. vörotollslaganna og „lögreglustjóri“ í 9., 10., 11., 12. og 15. gr. sömu laga komi: gjaldheimtumaður.

9. gr.

Auglýsa skal á skipum, sem annast vöru- og farþegaflutning milli landa, og öðrum stöðum, sem þurfa þykir, útdrátt úr lögum þessum og sérstæðum ákvæðum annara tollaga og reglugerðum, settum samkvæmt þeim.

10. gr.

Þegar lög þessi hafa fengið staðfestingu konungs, skal fella texta þeirra, laga nr. 4 3. apríl 1928 og laga nr. 130 31. des. 1935 inn í texta laga nr. 54 15. júní 1926 og gefa þau út svo breytt.

11. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi.